

Wilde hyacint (*Hyacinthoides non-scripta*)

126

Door herhaalde gewijzigde inzichten is de ordening van planten voortdurend in beweging. Mede door het gebruik van DNA-analyses heeft men nu een heel andere kijk op de evolutie van planten gekregen. Het gevolg daarvan is dat er ook een andere stamboom van planten moest worden gemaakt en de flora's worden aangepast. Heel duidelijk is dat te zien aan de nieuwe flora van Heukels, die kortgeleden het licht zag. De composieten en de klokjes staan nu bovenaan in de stamboom en hebben nu achterin de flora een plaats gekregen. Ook de Wilde hyacint is van plaats veranderd. Stond de plant voorheen achter in de flora, nu in de nieuwe uitgave aan het begin. Bovendien is ze ondergebracht bij een andere familie: vroeger bij de Liefamilie (Liliaceae), nu bij de Aspergefamilie (Asperagaceae), die voorheen een subfamilie van de Liefamilie werd genoemd.

Dezelfde soortnaam

Linnaeus had de Wilde hyacint gerangschikt onder de hyacinten. In afwijking van andere hyacinten hebben de bloemen geen strepen op de bloemdekbladen. Hij gaf de plant daarom de naam *non-scripta*, niet beschreven, niet met vlekken. Een plant kan dan wel bij een ander geslacht of familie worden ondergebracht, zoals bij de Wilde hyacint, de wetenschappelijke soortnaam blijft ze behouden.

Verwilderd en ingeburgerd

Het geslacht *Hyacinthoides* telt circa tien soorten die hun natuurlijk areaal in West-Europa en het westelijk deel van het Middellandse-Zeegebied hebben liggen. Het natuurlijk verspreidingsgebied van de Wilde hyacint ligt in Noord-Frankrijk, België, Luxemburg en Groot-Brittannië. De noordgrens van haar areaal op het continent ligt halverwege België. De plant is in ons land verwilderd en nu geheel ingeburgerd. De plant voelt zich van nature thuis op kalkarme gronden langs bosranden en in stinzenmilieus. We vinden haar voornamelijk langs de binnenduinrand en bij buitenplaatsen.

Bolgewas

Wilde hyacint heeft een bol, waarvan de schubben met elkaar zijn vergroeid. Daaruit ontspringen de lijnvormige lange bladen, die een parallelle nervatuur

bezitten. In april en mei valt de bloeiperiode. Meestal heeft een plant één bloemstengel, waaraan de bloemen een trosvormige bloeiwijze vormen. Aan de voet van een bloemsteel staan een lang schutblad en een kort steelblaadje, beide ook weer lijnvormig. De klok- tot buisvormige bloemen zijn blauw, roze of wit. In knop staan ze rechtop en als ze volop in bloei staan, zijn ze schuin naar beneden gericht. Ze zijn drietallig en hebben twee kransen van drie bloemdekbladen, vrijstaand en aan het einde naar buiten omgebogen. In ieder bloemdekblad staat een meeldraad ingeplant. Het stuifmeel is licht geelgroen. De stuifmeelkorrels hebben één kiemopening, een van de karakteristieke eigenschappen van de eenzaadlobbigen, waartoe de plant behoort.

Nectariën op het vruchtbeginsel

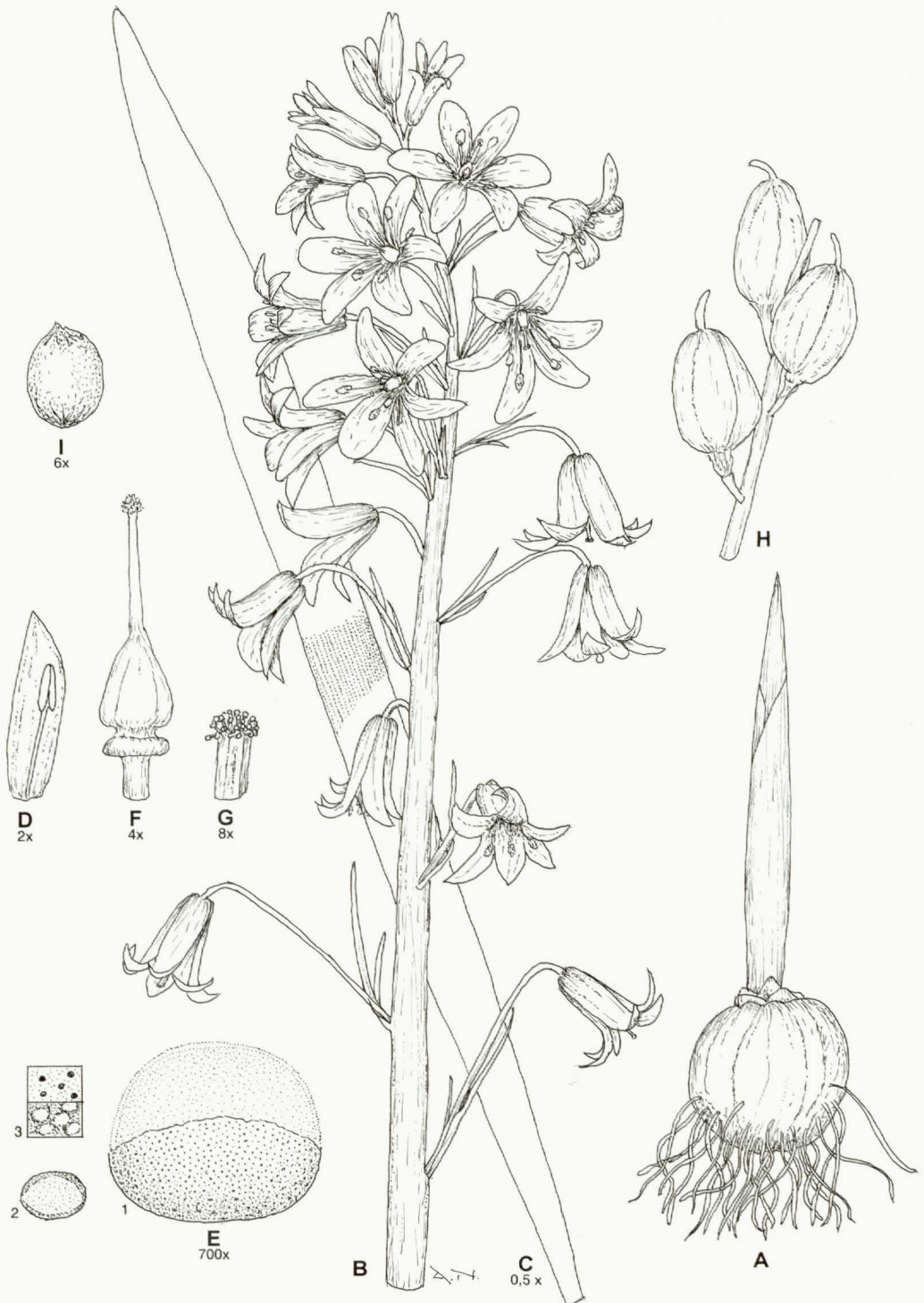
Zoals ook bij andere soorten van de familie aan te treffen, liggen de nectariën op de vruchtbladen. Ze zijn gelegen op de naar binnen omgebogen randen van de vruchtbladen, die de tussenschotten van het vruchtbeginsel vormen. De nectar komt bovenaan opzij van het vruchtbeginsel naar buiten.

Insectenbezoek

De bloemen krijgen bezoek van hommels, zweefvliegen en bijen. Sommige hommels maken inbraakgatjes in de bloemdekbladen om gemakkelijker bij de nectar te kunnen komen. Voor de bestuiving hebben ze dan geen betekenis.

Vermeerdering

Wilde hyacint vermeerdert zich door de vorming van zaad en door het vormen van bolletjes aan de bol. Na de bloei vallen de bloemdekbladen af en vormen zich eivormige dopvruchten, die door een vervorming van de bloemsteel weer rechtop komen te staan. Als het zaad rijp is, gaan de vruchten op drie plaatsen aan de top open. De bolronde zwarte zaden worden bij het heen en weer bewegen van de bloeistengel, bijvoorbeeld door de wind, uit de vruchten geslingerd. Ze ontkiemen in de herfst. Pas in het vijfde jaar komt een uit zaad gevormde plant in bloei.

Wilde hyacint (*Hyacinthoides non-scripta*)

A bol met een begin van de plantontwikkeling; B bloeiwijze; C blad, nervatuur voor een deel aangegeven; D bloemdekblad met meeldraad; E stuifmeelkorrel (monocolpaat): 1 equatoriaal, 2 distaal polair, 3 korreloppervlak; F stamper; G stempel; H dopvruchten; I zaad.